

Giner i Manglano, el dissens i la pugna

La dreta valenciana, un niu de dubtes

Entre la temptació centrista i el pecat reaccionari

Rosa SOLER

La llarga marxa de la dreta espanyola per recuperar el poder polític a través de les urnes apareix inestada de dificultats i tensions. Bona prova que això que diem no és cap exageració interessada, ens la dóna el panorama de permanent estat d'ebullició conflictiva que regna en les files de la dreta valenciana. De vegades letàrgic, molt sovint agut, l'antagonisme intern sembla ser consubstancial a l'evolució del conservadurisme autòcton. Sobretot, a la circumscripció de València.

Algunes de les contradiccions que defineixen i somouen l'amalgama de forces polítiques que configuren la Coalició Popular Valenciana són d'àmbit

Més enllà de tota retòrica centrista, la Coalició Popular és una dreta pura i dura.

estatal. Sempre, això sí, matisades per la realitat socio-política del País Valencià. D'altres en són exclusives. Totes, però, es relacionen íntimament, no hi ha solucions de continuïtat.

Ara, tot aquest garbuix de condicionants que delimita el clima d'unitat discrepant que caracteritza la dreta valenciana es manifesta a través de dissensions que, en cap cas, no són merament personals. És el cas de la dilatada i ara-i-adés virulenta pugna pel poder dins d'Alianza Popular del Reino de València, entre Carlos Manglano, secretari provincial, i Manuel Giner, secretari regional.

Per un estrany fatalisme, inherent a la lògica espectacular de la política,

qualsevol observador de la cosa pública local no donaria ni un duro pel futur del senyor Giner Miralles en aquest camp tan selvàtic però transitat. Don Manuel no serà víctima de la propensió d'AP a rejuvenir els seus quadres dirigits que, siga com siga, ha d'aplicar amb flexibilitat un partit de cúpula tan provectat. Però no sols és això, AP, per càlculs estrictament electorals, formula una estratègia global de moderació i voluntat de diàleg, de reformisme progressista. Tot plegat, de temptativa d'arribar a un electorat centrista, demòcrata i modernitzador, que és el que acaba decidint el president del govern de l'estat. I ací, don Manuel, en principi, hauria de tenir més possibilitats que no el seu antagonista. Una silueta política mesurada, relacions cordials amb un PDP amb velleïtats centristes, certa distància de la histèria anticatalanista, un coqueteig vagament nacionalista a la manera de Fernández Albornoz... Una imatge, potser evaporada, però més en sintonia amb els aires centristes que diuen que corren per AP. I, no obstant això, Giner Miralles té els dies, com aquell qui diu, políticament comptats.

Que don Carlos Manglano va a per totes, ha estat anunciat per la senyoreta Reyna, que algun dia encertarà amb el cavall guanyador (recorden? Abril, Brosseta, l'altre Manglano, i fins i tot el tarrot de Ferrando Badía). Ara com ara, don Manuel, té molt més a dir-hi.

El jove líder de la «nueva derecha» valenciana ja ha fet un bon tros de camí. President provincial indiscutible i indiscutit d'AP-València, diputat a Madrid, membre de la co-

missió de Defensa del Congrés espanyol, home de Vestrynge, està a l'aguait, gens passiu, del càrrec del senyor Giner. I quan siga temps i hora, serà el candidat popular a la presidència del Consell valencià. Si tot va com va, és clar.

Per fer-nos una idea més aproximada d'allò que s'amaga davall l'etiqueta de «nueva derecha» que tant promou don Carlos, tal volta convinga citar-lo en extens: «El reto de la nueva derecha es superar y corregir los viejos defectos, los tics, los clichés que han caracterizado a la derecha valenciana», just fins ara. En aquest sentit, el 23 de febrer de 1983, declarava en una conferència a Massamagrell «Hay que cortar de raiz el catalanismo». Precisió tan contundent potser no siga excessivament centrista, però li assegura el furiós suport de González-Lizondo, tan dotat per a la caça del «catalanista». Un altre exercici de tolerància, de caire progressiu, va ser revelar que «la izquierda española está llena de resentidos sociales». L'afirmació que «el nacionalismo es una ideología trasnochada» no és una desqualificació de l'espanyolisme, sinó del primer fervor autonomista de don Manuel.

La «nueva derecha» no és res més que una acceptació prèvia de la Constitució, si et plau per força, i els continguts de sempre de la «vieja derecha». Més enllà de tota retòrica centrista, la Coalició Popular és una dreta pura i dura. Al País Valencià, a més, impregnada d'anticatalanisme, tufeja qui-saplo. Per tot això, don Carlos Manglano de Mas és un polític amb futur dins del seu partit. Que guanye eleccions fora, ja serà tota una altra cosa.

Cronologia sumària d'una crisi inacabada

Gener-82: Elecció de l'executiva d'AP del Reino de Valencia. Giner Miralles, president del partit.

Desembre-82: Nova executiva provincial de València d'AP. García Fuster, president.

Novembre-83: Dimissió de García-Fuster i tota la seua junta. Detonant: l'ofertament a l'estàtua de Franco d'un ramell de flors per part de Gimeno, regidor de l'Ajuntament de València i membre destacat de l'òrgan dimissionari. Carlos Manglano encapçala la gestora provisional.

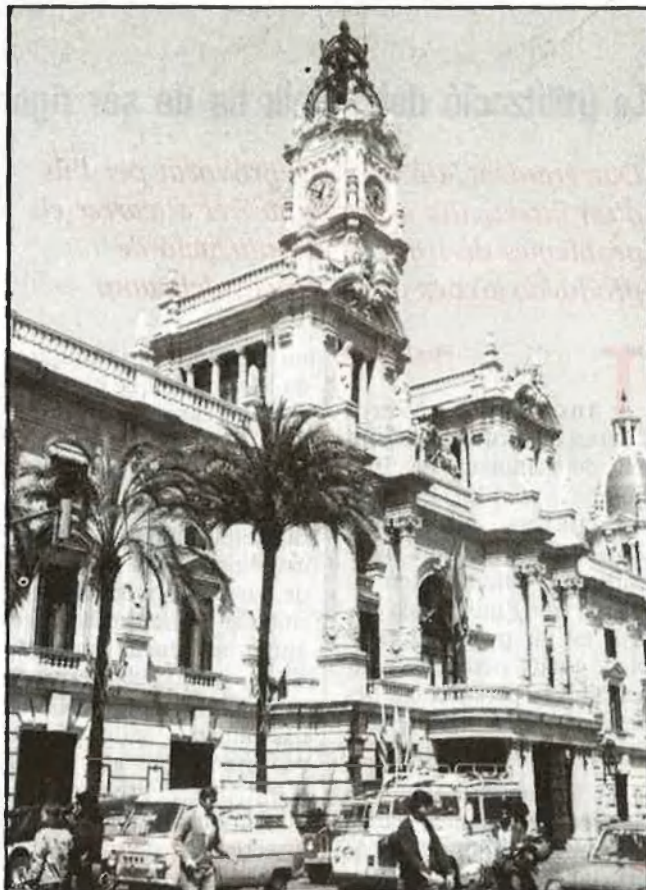
Gener-84: Congrés estatal d'AP a Barcelona. Disseny programàtic de la «nueva derecha española».

Febrer-84: Visita a València de Manuel Fraga.

21 de març-84: Oliver, diputat provincial del PDP, causa baixa en partit demòcrata-cristià i s'afilia a AP. És nomenat secretari general adjunt provincial. Indignació en el PDP.

25 març-84: Esclata la crisi en el si de la Coalició Popular de l'Ajuntament de València. Martín Quirós, manglanista, qüestionat en el seu paper de portaveu popular, acusat de dictador i de no fer una oposició responsable. Tots els partits de la coalició implicats en l'afer. Serà una crisi inacabable.

29 març-84: En una reunió de la Junta Provincial d'AP de València, Manuel Giner Miralles, absent Manglano, proposa l'ajor-

Ajuntament de València, l'escenari de les repetides crisis dels «populars»

ament del congrés provincial. Perd la votació i és acusat pels manglanistes de colp de mà. La seua situació política esdevé precària.

2 abril-84: Giner Miralles desmenteix rumors sobre la seua dimissió i el seu pas al PDP. Reconeix que ha considerat aquesta possibilitat.

5 abril-84: Giner acusa Manglano de voler desplaçar-lo de la presidència regional.

6 abril-84: Giner Miralles rep la solidaritat de

la Coalició Popular, a proposta del PDP.

14 abril-84: Congrés provincial d'AP-València. La candidatura de Manglano obté el 75% dels vots. La llista d'oposició, vinculada a nivell d'amistat amb Giner, és encapçalada per Hernández Medialdea.

31 maig-84: Sanchis Perales (l'home de Madrid), Manglano i Giner Miralles firmen el pacte de pau.

8 juny-84: Recomençen les hostilitats a la Coalició Popular de l'Ajuntament de València...